

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

ΤΟΥ Χ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΤΥΡΟΠΗΤΤΑ

—Μιά γυναίκα ένου εζουπάνν
ούτε τὸ γιοῦρτι φκιάνει,
ούτε τὸ τυρὶ τοῦ πήγει,
μόν' γυρεῖ νὰ τοῦ φῦρη,
εἰς τὴν χώρα νὰ πηγαίρη,
καὶ ἀρχόντισσα νὰ γένη...

— Κύτταξες γιά τὴν πῆττα, παπαδιά ; ἐρώτησεν ὁ παπᾶς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν αὐλή, ἀποκλαδίζοντας κατὶ κουτσοδενδράκια ραχητικά πού ἀπόμειναν καὶ μέσα.

— Οὐφ, ζάβαλε καὶ σὺ ! Πότε νὰ γείνη κι' ὅλας !
Καὶ ἐξηκολούθει νὰ τραγουδοῖ, ἐνῶ ἔκουναγες μὲ τὸ δεξὶ τῆς πόδι τὸ παιδί τῆς, εὐτραφεῖς καὶ ροδαλοῦ, σάν τὸ χοιρίδι, παπαδόπουλο καὶ ἐμπάλωσας συγχρόως ἓνα μάλλινο σταυρωτὸ γιλέκο τοῦ παπᾶ τῆς...

—Μη μοῦ φεΐγεις, λέροδικά μου
κάτσε, μεῖν' ἐδῶ κοντά μου,
νὰ πουλήσω τὸ γουρσοῦνι
νὰ σοῦ φκιάσω κοντογοῦνι,
νὰ πουλήσω καὶ τὰ γιδια,
νὰ σοῦ φκιάσω δαχτυλάδια...

Ἦταν ἡ πρώτη τυρόπηττα τῆς Ἀποκρῆς πού θὰ ἐγεύετο ὁ παπᾶς ἡσυχος καὶ εὐτυχῆς στὴ Μπόροβα, χωρὶς νὰ τοῦ τὴν ἀρπάξουνε οἱ Ἀρβανίτες.
— Σορρικισμένοι νάιναι, ἐπέλεγε, ἅμα μυριζόντουσαν καλὸ φαί, πλωκῶνανε σάν σφιγξες εἰς τὸ κρέας !...

Τώρα οἱ Ἀρβανίτες φύγανε, χαθῆκανε, ἀσορπιστήκανε σάν καπνὸς καὶ ἑλληνες στρατιώται ἐγέμιζαν ὅλα τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ, μικροῦ χωριοῦ, καὶ πετρωμένου τῆς Κολώνιας, ὀλίγας ὥρας ἀνωθεν, κειμένου, τοῦ Λιασορβίκιου.

Τώρα πού ἐλευθεριά ἦρθε στὸ χωριό, μποροῦσε καὶ ἡ παπαδιά νὰ τραγουδοῖσῃ ἡσυχὰ τὸ παλὸ ἀποκρηάτικο τραγοῦδι :

νὰ πουλήσω τὰ κατοίκια,
νὰ σοῦ φκιάσω ὀκονλαγκία,
νὰ πουλήσω καὶ τὴ στάνη,
νὰ σοῦ φκιάσω νὰ φουστάνι...

Ἐκούναγες μὲ τὸ δεξὶ πόδι τὸ παιδί τῆς.

καὶ ὁ φούρνος νὰ καλνίση, μοσχοψήνοντας, χροσῆν ἀπὸ τ' αὐτῶ, τυρόπηταν, πλέουσας εἰς βούτυρον ἄγνον καὶ εὐωδιάζουσας ἀπὸ τὸ τυρὶ τοῦ τόπου...

— Ἀνασταίνει ἡ ἀφιλότιμη !
Καὶ αὐτὴν τὴν ιδέαν εἶχε καὶ ὁ Ἀβάσταγος ὁ Μένιος, ἓνα κουτσαβάκι τῶν Πατρῶν, ὑπηρετῶν ὡς ὑποδεκαεὺς εἰς τὸ δωδέκατον καὶ μένων μὲ τοὺς ἄλλους τρεῖς στρατιώτες εἰς τὸ διπλάνο τοῦ ἱερέως σπιτί, πού τὸ ἐχωρίζε μιά μάνδρα λιθολασποκτικιστος καὶ τοῦ παπᾶ ὁ φούρνος, κοντὸς καὶ τρουλωτὸς, σάν κυπέλη χωματένια, πού ἀναβε καὶ πεντοβολοῦσε καθημερινῶς.

Φούρνος μυθικός, γιά τοὺς πεινασμένους τοὺς στρατιώτας, Κάθε ἡμέρα καὶ καρβέλια καλοζυμωμένα φουσκῶναν καὶ χροστάρια γεμάτα κρέας ἐκοκκίλιζαν ἐντὸς, καὶ τώρα τῆς Ἀποκρῆς πῆττες καὶ σαγάνια μὲ τόνους λιχουδιές, ἐξεφουρνίζοντο ἀπὸ τοῦ μαγικοῦ φουρνοῦ τὸ στόμα !...

— Πόσον νόστιμα τὰ ἐξερχόμενα καὶ πόσον τὴν ψυχὴν ἠδύνοσαι !...»

Ἐνῶ ὁ δυστυχῆς Γιαννῆς, ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ πού μέναν οἱ στρατιώτες, φτωχὸς καὶ δυστυχῆς, δὲν εἶχε «νὰ τοὺς φιλέμη» ἄλλο τίποτε, εἰμὴ πράσα καὶ κᾶτι κολοκῦθια πού φουσκῶναν σάν μπαλονία κόκκινα εἰς τὴν αὐλή, καὶ πού τὰ ἐσπερναν γιά νὰ ταΐζουσε τοὺς χοίρους τὸν χειμῶνα !...

Τὴν ἐφρασε μὲ προσοχὴ μονάξος τοῦ στοῦν φουρνοῦ

Καὶ ὅλο τὸ χωριό τέτοιο ἦταν καὶ χειρότερο.

Τὶ νὰ σοῦ κάνουν ἀνθρώποι πού τοὺς ρημάζανε οἱ Ἀρβανίτες.

— Μὴν κυττάτε τὸν πιπᾶ ! Τοῦ στέλλει ὁ γιοῦς του ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὰ τοῦ ἀγγέλου του νερὸ δὲν δίνει !...

Πολὺ περισσότερο νὰ δώσῃ πῆττα εἰς τὸν Μένιο, πού κάποτε ριμοκινδύνευσε νὰ τοῦ ζητήσῃ !...

— Βρὲ παιδί μου, κυττάξεις τὶ φκιάνω ἐγὼ στοῦν φούρνο μου καὶ δὲν κυττάξεις τὴν δουλειά σου !

— Σὲ πειράζει αὐτό ;
— Βέβαια μὲ πειράζει, εὐλογημένε ! Αὐτὸ πού κάνεις δὲν τὸ θέλει κι' ὁ Θεός !

— Μὴ γινώτω, δηλαδή, ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ τοῦ τοίχου, τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ !... Καλὰ, παπᾶ μου, ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ Θεός πού θαυματουργεῖ στοὺς φούρνους.

— Ἄιντε, παπαδιά, καὶ σηκώθηκε ὁ ἥλιος μεσημέρι, ἐφώνασεν ὁ παπᾶς, τοποθετώντας τὰ κλαρίδια πού καθάριζε σὲ μιά ἀκρῆ... Νὰ βγάλω τὴν πῆττα ἀπὸ τὸ φούρνο ;

— Μάτια ἔκαμες, χροστιανὲ μου ! Κύττα καὶ βγάλτηνε ἂν ἐγεινε !... Ἄγνος πού γαργάλιζε τὴν ὄρεξι βγήκε ἀπὸ τὴν πορτοπούλα τοῦ φουρνοῦ, μόλις τράβηξε τὴ σιδερένια πόρτα ὁ παπᾶς καὶ ἔβαλλε τὰ χέρια του νὰ πάρη ἐξω τὸ φαί ἡμικλείοντας τὰ μάτια στοὺς σοτάδι.

Καθὼς ὅμως τὰ ἀπλώσε καὶ ἐπετάχθη ἐντρομος καὶ κατακίτρινος πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Πίσω μου σ' ἔχω, σατανά !
Καὶ ἔβγαλεν ἓνα σκούξιμο π' ἀκλύστηεν εἰς τὸ Προυντάν.

— Τὶ εἶνε; φώναξεν ἡ παπαδιά, τρεχούσα ταραγμένη μὲ γυνὰ τὰ πόδια τῆς, καὶ ἐξω τὶς λευκὲς καὶ καλοδεμένες ἀντίξες.

— Δυὸ χέρια εἶνε μέσα στοῦ φουρνοῦ Σατανά !...

— Τὶ λές, παπᾶ μου ; Ὅσὸ σου φάνηκε !

— Ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις ! Δυὸ χέρια, Σατανά, ὅπου μὲ πᾶσανε, νὰ μὲ τραβήξουν εἰς τὸν Κάτω Κόσμο !...

— Μέγας εἶσαι, Κύριε !... Τὰ εἶδες μὲ τὰ μάτια σου ;

— Ἄν τὰ εἶδα λέει !... Ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις. Δυὸ χερουκλές μαῦρες, χεῖρες Σατανά !...

Βοῦηξε τὸ χωριό, ὅτι ἐστοίχειωσε τοῦ παπᾶ ὁ φούρνος !

— Τώρα θὰ στοιχειώσῃ κι' ἡ κοιλιὰ του, λέγαν οἱ χωριάτες, γιά τὴν λαμαργία του καὶ τὴν ταιγκουνιά του !...

Κανένας ὅμως δὲν τολμοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὸν κλεισμένον φούρνον, τοῦ ὀπίου τοῦ ἀπειλητικὸ στόμα μαυρίζε, σάν στόμον κολάσεως καὶ φωλεὰ δαιμονίων...

— Μωρὲ πάει καὶ ἡ πῆττα !

Καὶ ὅταν τὸ ἀπόγευμα ἦρθαν καὶ οἱ στρατιώτες καὶ μὲ τὴν βοήθειαν αὐτῶν, ἠνοιχθῆ ὁ καταραμένος φούρνος, ὅλοι ἐσταυροκοπήθησαν καὶ ὅλοι ἔμειναν κατάπληκτοι καὶ ἀφροισμένοι. Στὴ θέσι πού ἐπεριμέναν ὅλοι νὰ ἴδου τὴν πῆττα, ἓνα κολοκῦθι μεγάλο, γουρνοκοκόκυθο, πού ἦταν σάν κοιλιὰ ἡγομένου, ψηθὲν καὶ πολτοποιηθὲν, ἀνάσαινε ἀτμούς καὶ ἐσφύριζε μὲ τὰ ζουμιά του...

Τὸ βράδυ ὁ παπᾶς δὲν ἔκαμεν ἀποκρηές, οὔτε ἀκούστηκεν ἡ παπαδιά νὰ τραγουδοῖσῃ :

νὰ πουλήσω καὶ τὴ στάνη
νὰ σοῦ φκιάσω ἓνα φουστάνι,
νὰ πουλήσω τὴ «τίζουμια»,
νὰ σοῦ φκιάσω μαιῖρη κάππα !...

Ἄντι αὐτῶν ὁ Μένιος ὁ Ἀβάσταγος, μὲ τοὺς στρατιώτες του, εἶχε τὸν λόγον τοῦ γλεντιοῦ εἰς τὸ Γιαννῆ τὸ σπιτί !...

Καὶ εἶχε λόγους νὰ χαρῆ ἰδιαιτέρως Ἀποκρηές, ἐκεῖνη τὴν χρονιά, ὁ Πατρινοῦ ὁ Μένιος.

Τῆ συνδρομῆ τοῦ Γιαννῆ καὶ συμβουλῆ, εἶχε ἀνοίξει ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ λασποκτικιστοῦ φουρνοῦ μιά τρύπα κι' ἐπῆρε τὴν πῆττα ἀπ' ἐκεῖ.

Ὅταν δὲ κατόπιν ἔβαλλε τὰ χέρια του μὲ κᾶτι παλᾶ, πέτσινα γάντια τοῦ λογαγοῦ νὰ ἰδῆ μήπως ἔχει ὁ παπᾶς καὶ κανὲν γχιουμβέτσι, συνήγησε τὰ χέρια πού ἐρευνοῦσαν γιά τὴν πῆττα. Αἱ τέσσερες χεῖρες περιεπλάκησαν, ἐσφίχθησαν ἐκεῖ, καὶ ἐμουτζουρωθῆκαν...

Κατόπιν ὡς νάβῃ τὸ χωριό καὶ νὰ κληθοῦνε οἱ στρατιώτες, ὁ Γιαννῆς ἐπέρασε ἓνα ἀπὸ τὰ κολοκῦθια τῆς αὐλῆς του ἀπὸ τὴν ὀπῆ, ἔθεσε τσάνκο καὶ φλόγωσε τὴ φωτιά καὶ ἐκλείσε μὲ λάσπη καὶ ἄχυρα τὴ τρύπα !...

Ὁ Ἀβάσταγος τὴν πῆρε ἀπὸ τὴν τρύπα !

Ἦ πυρὰ τὸ ξέρανε.
Τὸ γλέντι ἐσοκῦσε ὡς τὸ πρῶτ. Πρῶτος ἐχόρευε ὁ Γιαννῆς.

Πέρασα ἀπ' αὐτὴ τὴ γράμ,
χόρευαν σαράντα Βλάχοι,
κι' ἔλεγαν καὶ τὸ τραγοῦδι :

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

E. N.

Ανήκει εις την «Ωτ-εκόλ» της εκπαιδύσεως και είνελιαν έμβρι-
θοΰς και επιμελημένης μελέτης. Τύπος φιλολογικός εκ των πλέον
χαρκτηριστικῶν. Το όνομά της αϊωνίως εϋρίσκειται εις την ήμερη-
σίαν διάταξιν των φιλολογικῶν διαμαχῶν, όπου κρατεί πάντοτε
άσφαλή άμυντικήν θέσιν. Εργάζεται πολυ και είνε από τους λί-
γους άνθρώπους που κατορθώνει να πρωταγωνιστή στο φιλολο-
γικόν τετραίν, να μη λείπη από χαμμά έκλεκτή κοσμική συγκέν-
τρωσι, να παρερισκεται σε χορούς, να είνε παρούσα σε φιλανθρω-
πικά συμβούλια, να περῆ ώρες στο άρμονικό γραφεϊο της, να συ-
ζητή με έντονον ύφος ύπερ της άλλοποιήσεως της γλώσσης και της
πολυσυνθέσεως της γυναικείας δράσεως, συγχρόνως δέν παραλείπει
ούτε μῶ βοραδιά από θεατρική παράστασι έκλεκτοϋ θιάσου. Το
ύφος της συμπάθεσταν προς όλους, δείγμα έκλεκτής ράτσας,
λίαν επιμελημένης άνατορφής, φυσική εϋγένεια και πραγματική
ψυχική και πνευματική μορφώσεως. Κατέχει κάθε δικαίωμα γιά
να είνε «σνόμπ» και ίσως γι' αυτό άκριβῶς είνε άπελεστόατη. Είς
το φιλόξενο και άρμονικό σπιτι της δέχεται κόσμο πνευματικό και
άριστοκρατικό, εϋγενικό, χωρίς ίχνος γελοία, επιδείξεως του προ-
νουσιαμένου «των γνωστών τύπων».

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Την παρελθούσαν Τετάρτην εις το Ντελίς ο χορός ύπερ των
φτιατικῶντων. Κόσμος πολυ. Φυσιογνωμίες γνωστές και όχι όλίγες
άγνωστες. Έποικίλλετο κάπως το μονότονον και στερεότυπον μω-
σαϊκόν που άποτελείται στις περισσότερες συγκεντρώσεις από τους
ίδιους κοσμικούς τύπους.
— Ο διάκοσμος της αϊθούσης εις την καλή προδιάθεσιν να δώση
έντονον ζωηρότητα, αλλά ήτο τόσοον έπιβαρυνμένος από περιττά
μυλιμπίδια, ώστε έστερετο κάθε ίχνος καλαισθησίας.
— Εις τά θεωρεία, κ. και κ. Α. Μιχαλακοπούλου φέρουσα κομ-
ψήν λευκήν και μαύρην περλέ τουαλέτταν, κ. και κ. Σπυριδή τουα-
λέττα μπλέ, κ. και κ. Δ. Χερζίμωλου—ώρασιόατη— με τουαλέττα χαρι-
τωμένη, μωσαϊκίνας προάνης ζενηπιμένη με περλες και στράς λευκή.
— Η ώρασιότερη της βοραδειάς ήτο ή κ. Καρόλλι με τουαλέττα
θανμασία αόημενία περλέ, που ένσυντονίζετο άρμονικά με τον με-
λαχροινό τύπο της.
— Σ' ένα τραπέζι δυῶς πολύφερνη κοσμικῶν τύπων ή κ. Α. Ρ. τουα-
λέττα περλέ ροζ και ή άλλη ή κ. Α. Μ., τουαλέττα λευκή ρεπ-ντέ-σίν.
— Μία χαριτωμένη έμράνισις με τουαλέττα ροζ στίλ και κά-

«τοϋ παπῆ μας το γαϊδοϋρι,
στη φουοκή ψυχμαχάει,
πάθει» ο παπῆς το κλαίει,
και ή παποδιῶ του λέει :
— Σῶα, οῶπα δέσποτά μου...

— Και ή πηττα στη κοιλιά μου !.. δέικον' ο 'Αβάσταγος.
— ... κι' αν φορήση τι γοργάει
διάφορο γιά μας θέ νάναι,
το τομάρι τον γιά γούνα,
το μαλλί τον γιά οινγούνα
ή οῦρῶ τον γιά ζουναρι...
— Και ή πηττα ;
— Και ή πηττα στο Κοιλάρι ! δέικον' ο Γιαννης, χτυπῶν-
τας την φουσκώθεισαν ως ή κολοκύθα του φούργου γαστέρα του.
— Άλλα λές...

Άλλα λές κι' άλλα μῶ κάνεις
βάλληκες να με ζουρλάνης
κι' αν πεθάνω, να πεθάνω,
εδῶ δεῶ ταφι άπάνω !

Προσέθεσαν οι άλλοι στρατιώτες έν χορῶ.

'Η ιστορία δέν αναφέρει ποίαν επίδρασιν είχαν επί του λαμύρο-
γου και σκληροϋ Ιερέως της Μπόροβας, το ύπερφυσικόν έκείνου γε-
γονός του «καταραμένου, έκτοτε, φούργου» της αϊλής, που ή φα-
τιά δέν τον ξαναξέστανε και ο καπνός δέν τον έστεφάνωσε με το
έλαφρόν, κυανοῦν διάδημά του.
'Ο πτωχός όμως ο Γιαννης, έπίστευσε πλέον εις τά θαύματα, το
λέει και το έπαναλαμβάνει του παπῆ και δέν περνάει Άποκηρά,
χωρίς να τό... ξαναποθήση...
Μά ο Μένιος ο 'Αβάσταγος, θάνε στην Πάτρα τώρα και ο πα-
πῆς όρκιστήκε τυροπήττα να μη ξαναφαισίση...

Σταμ. Σταμ.

λυμμα Ισπανικόν από μύση δανιέλλο σατιγγί, ή Δις Γίτσαρ.
— Ένα κομψό ζευγάρι νεοαρροβονιασμένων, ή Δις Βερνικου
με τουαλέττα ροζ και ο κ. Γνευτός εϋ Άλεξανδρείας.

— Μαστίγα χορευτική προχθές Παρασκευήν παρά τῶ κ. και τῆ
κ. Ι. Κοσμάδοπούλου. Το θαυμάιον ότέλ τον, όνειρον άρχιτε-
κτονικής και κομφοῦ αϊθουσα με χαμηλά μῆλλον ταβάνια και τά
περισσότερα των έπιπλων τοποθετημένα έντός των τοίχων. Χαριτιά
στους τοίχους το έν θαυμασιότερον του άλλου. Μιά άλόκβ στο
χῶλ με πελώριο τζάκι και σοφάδες—γωνία άποκλειστικῶς γιά φλέρτ.
Μά ώραία δροῦνη σκάλα που ηγναινε στα έπάνω πατώματα και
καταλήγει σε μιά θαυμασία ταράττα, ή όποία σῆς θυμίζει Εϋρώπη.
— Μεταξύ των κεκλημένων διακρίνομεν την κ. Γεωργ. Κοσμά-
δοπούλου τύπος ώρασιότητος—χαρίτος—έξυπνάδας και ντισενζιόν,
τουαλέττα μαύρην και γκρι, καπέλλο γκρι. Την κ. Μιχ. Πεσμα-
ζόγλου με μαύρα. Την κ. Ιωαννίδου με πολυ σικ τουαλέττα μαύρη
σιναιλό πανωφόρι και καπέλλο με έγκροτες. Την κ. Ι. Άργυροπού-
λου με πράσινα. Την κ. Γ. Μακκά, την κ. Άλ. Κασσαβέτη με
μαύρα, την κ. Χρηστοζήση με μπου ντε ροζ, την διδα Άγγ. Πε-
σμαζόγλου με κόκκινα, την κ. Τατισοπούλου με μπλε ρουά, και τους
κ. Άλ. Κασσαβέτην, Γ. Κοσμάδοπουλον, Μιχ. Πεσμαζόγλου, Δε-
ληβράνην, Ι. Άργυροπουλον, Γ. Μακκάν, Άθανασάκη, Άργύρην,
Άγαθοκλήν κ.λ.π.

— Την Κυριακήν 28 τρεχ. μουσική και χορευτική δεξίωσις παρῶ
τῶ κ. και τῆ κ. Γ. Άβέρωφ. Η Δις Α. Άβέρωφ έδεξετο με πολλήν
χαρι τον τους κεκλημένους, ήτο νωστιαμτάτη, φέρουσα κομψοτάτην
τουαλέττα από τζερεζέ λι-ντε-βέν.

— Το σπιτι από τα ώρασιότερα, ώραία ντεκόρ, παλαιά ταμπλώ,
ταβάνια ζωγραφισμένα από τον Γάλλον ζωγράφον Masson και
μιά μεγάλη chemise στο χῶλ σαλονία ώρασιόατα, έπιπλα πολύ-
τιμα και καλαισθητα.

— Παρευρέθησαν ή Πρόεβειρα της Ρουμανίας κ. Ρασάνο, Δις
Τουκαλιώτη, κ. και κ. Χορέμη, κ. και κ. Θεολόγη, κ. και Δις Μ-
ταυστή πολυ γλυκειά φυσιογνωμία και κομψή σιλουέττα, κ. Μ. Νε-
γρεπόνθη, κ. και κ. Βαφειάδην, κ. Ρ. Θεοδῶρη, κ. και κ. Σαχα-
μαγκά, κ. και Δις Γεωργαντή έκτάκτως διακοσμητική σιλουέττα, κ.
και κ. Γρίβα, κ. και κ. Πρίγνου, κ. και κ. Γ. Άφεντοϋλη κόκκινη
ζωρζέτι τουαλέττα, κ. και κ. Ζιρά, κ. και κ. Μιχαλοπούλου, κ. και
Δις Φραντζή φυσιογνωμία πολυ ένδιαφέρουσα και νόστιμη, κ. και
κ. Ηλιάσκου ώραιον παράστημα, κ. και Δις Βεζανή, κ. και Δις Κ.
Δεμερτζή τύπος ιδανικής όμορφιάς, κ. και κ. Κυριαζιδη κ. και κ.
Μυλωνά, κ. και Δις Ζέγγηλη πολυ συζητητική συνομιλήτρια, κ.
και Δις Φιλικῶ, κ. και κ. Μαλαμίδη, κ. και κ. Στ. Φωτιάδη χαρι-
τωμένον σύνολον μπλε παστέ.

— Τσάι προχθές Πέμπτην άπόγευμα παρῶ τῶ κ. και τῆ κ. Γ.
Ψιακή.

— Εις τά ώραία σαλονία έπαιξαν ραμι-μπριτζ-πόκερ αϊ κομψό-
τεραι Άθηναίες.

— Κεκλημένοι ήσαν: κ. Α. Μιχαλακοπούλου, κ. Α. Λαδόπου-
λου, κ. Δότη Βεργοπούλου, κ. Κάπαρη, κ. Ζαρίφη, κ. Τσιροτινά, κ.
Β. Μτένοη, κ. Ι. Μακκί, κ. Καρυδιά, κ. Πετροκοκκίνοη, κ. Περό-
γλου, κ. Μεταξά, κ. Κατσιογιάννη, κ. Τόπαλη, κ. Θεοχάρη, δις
Διαμαντοπούλου, κ. Πετρίτσι, έκτάκτως κομψή σύνολον μπλέ, κ.
'Αθ. Κρίνου, κ. Α. Καλβοκορη ση, και οι κ. κ. Τοπάλης, Ζαρίφης, Γ.
Μακκιάς, Γεοργιάδης, Κάπαρης, Κρίνος, Μεταξάς.

— Την παρελθούσαν Τετάρτην δεξίωσις παρῶ τῶ κ. Προεβευτή
της Ισπανίας και τῆ Κα ντε Βαλί.

— Αϊ «σαρπράϊζ-πάρτυ» που τις άγαποϋν τόσοον πολυ οι Λον-
δρέσι, άρχισαν να προσελκίουν το ρούστο και των Άθηναίων,
και κάθε τόσοον διοργανώνεται μῶ συντροφιά άποτελουμένη από
κυρία και κυρίους με άπόφασιν να κάνη αϊφνιδιασμόν σ' ένα από
τά φιλικά τους σπήτια το ζήτημα του κυλικείου αναλαμβάνουσι
κεκλημένοι, κάθε ένας φέρει και από ένα γλυκό ή μεζέδες, έξα-
σφαλίξει ταπέρ, ή τζάξ μπάντ επί το τελειότερον, έπιβαίνουιν αυτοκι-
νητων και κατευθύνεται δλόκληρη ή χαρούμενη μπάντα, έν χορ-
δαίς και όργάνοις με ζητωκραυγές και σφυρίγματα εις την όρισθεί-
σαν οικίαν, έισορμούιν εις τῆς αϊθούσας προς ευχάριστον έκπληξιν
των οικοδεσποτῶν και ο χορός παραινετα με άνεκδήγητο ζωη-
ρότητα μέχρι πρωίας.

— Πρός το παρόν έχουν έπισημάνει διά τοιούτου είδους ευχαρί-
στους επελάσις τῆς οικίας των κ. κ. Α. Κ. και Σ. Β.

— Την προσεχή εβδομάδα κυριόατερα κοσμικῶς συγκεντρώσεις
θα είνε παρῶ τῶ κ. και τῆ κ. Δ. Θεοχάρη—χορός την Δευτέρα.
Παρῶ τῶ κ. και τῆ κ. Λεπετί χορός μετεφιεσμένων την προσεχή
Πέμπτην, χορευτικόν άπόγευμα παρῶ τῶ κ. και τῆ κ. Άγγελάστω,
προσεχές Σάββατον.

Η Μονταίν

ΤΑ <ΑΠΑΝΤΑ> ΤΟΥ ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

Έκυκλοφόρησεν εις κομψόν και όγκωδή τόμον ο πρώτος τόμος
των <Απάντων> του Ζακυνθίου ποιητοϋ 'Ιωάννου Τσακασιάνου,
του όποιου ή χαριτωμένη αυτοβιογραφία δημοσιευθείσα πέρυσι εις
το <Μπουκέτο> έκαμε τόσην έντύπωσιν. Είνε τόσοον γνωστός ο μα-
καρίτης ποιητής, περι το όποιου όμιλοϋν έν προλόγῳ εις τον Α'
Τόμον των <Απάντων> οι κ. κ. Κωστής Παλαμάς και Γρηγ. Ξενο-
πουλος, ώστε κάθε σύστισις περι του έργου, περιττεύει.

